

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez l'Augstākā tiesa – Lotwa) – „Latvijas dzelzceļš” VAS/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-154/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 94 ust. 1 i art. 96 — Procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego — Odpowiedzialność głównego zobowiązanego — Artykuły 203, 204 oraz art. 206 ust. 1 — Powstanie długu celnego — Usunięcie spod dozoru celnego — Niewykonanie jednego z obowiązków wynikających z zastosowania danej procedury celnej — Całkowite zniszczenie towaru lub jego nieodwracalna utrata z przyczyn związanych z jego charakterem, czy też w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej — Artykuł 213 — Solidarne zobowiązanie do pokrycia długu celnego — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 2 ust. 1 oraz art. 70 i 71 — Zdarzenie podatkowe i powstanie obowiązku podatkowego — Artykuł 201, 202 i 205 — Osoby zobowiązane do zapłaty podatku — Stwierdzenie braku towaru przez urząd celny przeznaczenia — Niepoprawnie zamknięte lub uszkodzone urządzenie dolnego rozładunku wagonu cysterny)

(2017/C 239/19)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Latvijas dzelzceļš” VAS

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 203 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że ów przepis nie ma zastosowania w wypadku, w którym całkowita ilość towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie została przedstawiona w urzędzie celnym przeznaczenia przewidzianym w ramach tej procedury ze względu na całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę części tego towaru, co zostało wykazane w sposób wystarczający.
- 2) Artykuł 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że w wypadku, w którym całkowita ilość towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie została przedstawiona w urzędzie celnym przeznaczenia przewidzianym w ramach tej procedury ze względu na całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę części tego towaru, co zostało wykazane w sposób wystarczający, ma miejsce niewykonanie jednego z obowiązków związanych z tą procedurą, a mianowicie obowiązku przedstawienia towaru w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia, co prowadzi zasadniczo do powstania długu celnego w przywozie w odniesieniu do części towaru, która nie została przedstawiona w tym urzędzie celnym. Do sądu krajowego należy weryfikacja, czy okoliczność tego rodzaju jak uszkodzenie urządzenia rozładunku spełnia w niniejszej sprawie kryteria składające się na pojęcia „siły wyższej” i „nieprzewidzianych okoliczności” w rozumieniu art. 206 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, a mianowicie czy okoliczność ta jest nadzwyczajna dla podmiotu gospodarczego działającego w dziedzinie transportu substancji płynnych i niezależna od niego oraz, czy skutków tych nie można by było uniknąć, nawet gdyby dochowano wszelkiej staranności. W ramach tej weryfikacji ów sąd powinien w szczególności wziąć pod uwagę poszanowanie przez podmioty gospodarcze, takie jak główny zobowiązany i przewoźnik, obowiązujących przepisów i wymogów odnoszących się do stanu technicznego cystern i bezpieczeństwa transportu substancji płynnych tego rodzaju jak rozpuszczalnik.
- 3) Artykuł 2 ust. 1 lit. d) oraz art. 70 i 71 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatek ten nie jest należny za całkowicie zniszczoną lub nieodwracalnie utraconą część towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego.

- 4) Artykuł 96 ust. 1 lit. a) w związku z art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 204 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że główny zobowiązany jest odpowiedzialny za uiszczenie długu celnego powstałego w odniesieniu do towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nawet wówczas, gdy przewoźnik nie dochował ciężących na nim na podstawie art. 96 ust. 2 tego rozporządzenia obowiązków, w szczególności obowiązku przedstawienia tego towaru w stanie nienaruszonym w urzędzie celnym przeznaczenia w przewidzianym terminie.
- 5) Artykuł 96 ust. 1 lit. a) i art. 96 ust. 2, art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 204 ust. 3 oraz art. 213 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że organy celne państwa członkowskiego nie mają obowiązku dochodzenia należności na zasadzie odpowiedzialności solidarnej od przewoźnika, który, wraz z głównym zobowiązanym, powinien być uznany za zobowiązanego do uiszczenia długu celnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland – Niderlandy) – Bas Jacob Adriaan Krijgsman/Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

(Sprawa C-302/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odwołania lotu — Zwolnienie z obowiązku odszkodowania — Umowa przewozu zawarta za pośrednictwem internetowego biura podróży — Przewoźnik lotniczy, który poinformował w odpowiednim czasie biuro podróży o zmianie godziny odlotu — Biuro podróży, które przekazało ową informację pasażerowi za pośrednictwem poczty elektronicznej dziesięć dni przed odlotem]

(2017/C 239/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bas Jacob Adriaan Krijgsman

Strona pozwana: Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 lit. c) oraz art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że obsługujący przewoźnik lotniczy jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania przewidzianego tymi przepisami – w wypadku odwołania lotu, o czym pasażer nie został poinformowany co najmniej dwa tygodnie przed planowanym czasem odlotu – również wówczas, gdy ów przewoźnik poinformował o tym odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed wspomnianym planowanym czasem odlotu biuro podróży pośredniczące w zawarciu umowy przewozu z pasażerem, którego to odwołanie dotyczy, przy czym pasażer ten nie został poinformowany przez owo biuro w tym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.